

Cesta pouští

Introit: TOTO PRAVÍ HOSPODIN: ZNOVU JI PŘEMLUVÍM, UVEDU NA POUŠŤ A BUDU JÍ PROMLOUVAT K SRDCI. TAM MI OPĚT ODPOVÍ JAKO ZA DNŮ MLÁDÍ, JAKO V DEN, KDY VYSTOUPILA Z EGYPTSKÉ ZEMĚ. (Oz 2,16-17)

Čtení: Ex15,22-16,6 (...cesta pouští) IKor 2,9 (...co oko nevidělo) L12,15-23 (...boháč a stodoly)

Milí bratři a milé sestry!

Když proroci připomínali Izraelcům dobu, kdy putovali pouští z Egypta do země zaslíbené, mluvili o ní, jako o něčem zcela mimořádném a neopakovatelném.

Ozeáš říká: „*Izraeli, vzpomeň jak, si tě na poušti Pán Bůh namlouval, jak se o tebe ucházel, jak ti důvěrně promlouval k srdci a ty ses mu zasnoubila. Tam na poušti si svého Boha poznala a on se stal tvou první láskou.*“

U Jeremiáše čteme podobná slova: „*Takto praví Hospodin: Dcerko izraelská, připomínám ti zbožnost tvého mládí, tvou lásku před sňatkem. Už jsi zapomněla, jak si za mnou chodívala pouští, zemí neosívanou, pustou a vyprahlou, zemí, kterou nikdo jiný neprocházal a kde člověk nebydlí.*“

Čím však byla ta doba mimořádná a jedinečná? Mnozí jsme ve II.knize Mojžíšově četli, jak obtížné to bylo putování. Kolik nejistoty a strachu při něm Izraelci prožili. Jak často strádali a zoufale hledali pomoc. Ano, to všechno je pravda. Ale přes všechny překážky, které se jim stavěli do cesty, právě tam poznali, jak je jim Pán Bůh blízko. K nikomu jinému v té pustině nemohli volat o pomoc a nikdo jiný jim tam také pomoci nemohl - než jejich Bůh, Hospodin. Všechno, co tu od Pána Boha dostávali, voda, chléb i maso, přicházelo zcela zřetelné, viditelné a bezprostředně z jeho rukou. Byli tam s Bohem opravdu jak na svatební cestě. Dívka izraelská a její ženich Hospodin. Tam na poušti se důvěrně poznali. Bůh poznal jejich reptání, věčné nářky a nevděčnost a oni poznali jeho nekonečnou věrnost a lásku. Učili se důvěřovat jeho slovu, čekat na jeho pomoc, spoléhat na jeho zaslíbení. Nikdo jiný tam nebyl. Jen oni a Bůh. Oni se svým strachem a nadějí a Bůh se svým slovem a pomocí. Nikdy jindy se nenaučili důvěřovat Bohu víc, než právě na poušti, když šli tou zemí neosívanou a vyprahlou, kudy nikdo neprochází a žádný nebydlí.

Buďme proto Pánu Bohu vděční, jestliže jsme i my někdy museli projít podobnou mimořádnou vypjatou dobou, kdy všechno ostatní v našem životě ztratilo svou váhu a význam a nám zůstal pouze Bůh. Jsou to chvíle těžké, ale nesmírně cenné, protože teprve tehdy si člověk plně uvědomí, co to znamená věřit Bohu a mít v něm svou jedinou oporu a jistotu.

Když se Izraelci ocitli na poušti, museli se naučit znovu žít. Všechny jejich dosavadní zkušenosti jim byly k ničemu. Naráz nic neuměli a s ničím si nevěděli rady. Když měli v Egyptě žízeň, šli ke studni nebo k řece. Na jaře zaseli a v létě dvakrát sklidili. Když měli hlad, upekli si chleba. Na zahrádce jim rostla cibule, česnek a melouny. To všechno ale na poušti nebylo. Zde jim nezbývalo než o všechno prosit Pána Boha. O vodu, o chleba, o maso.

Řeknete, že to byla mimořádná situace. To jistě. Ale nejsme ve skutečnosti na Pána Boha odkázáni vždycky, i když jsme obklopeni všemi vymoženostmi dnešní civilizace?! Kolikrát žijeme, jak bychom Pána Boha ani nepotřebovali. Když sedíme u svých počítačů, když nám zvoní mobilní telefony, když usedáme do svých aut, když otevíráme plné ledničky jídla - zdá se nám, že máme svůj život pod kontrolou a na většinu věcí si stačíme sami. A přitom stačí tak málo. Vážně onemocnět, přijít o práci, rozejít se s dívkou. Stačí když děti něco vyvedou a člověk se zděsí, jak je ve skutečnosti bezmocný a na všechno sám. A právě v takových chvílích máme příležitost poznat - podobně jako Izrael na poušti - kdo je to Bůh, od koho přichází všechno dobré a nadějně a komu vděčíme za to, že vůbec můžeme žít. Buďme vděční za takové chvíle, kdy se nám jakoby vyčistí obzor, splasknou bubliny falešných jistot a my zůstaneme sami se svým Bohem.

Po třech dnech putování přišli Izraelci konečně k pramenům vod. Dovedeme si živě představit, jak museli být vyprahlí a žízniví. Ale běda. Voda byla hořká a nedala se pít. To bylo horší, než kdyby tam žádná nebyla. Kolikrát se stane, že člověk o něco usiluje, za něčím jde a když to konečně nalezne, přijde zrada. Kolikrát už se nám stalo, že to po čem jsme toužili nám zhořklo a přineslo jen zklamání. Ani Mojžíš si v tu chvíli nevěděl rady, ale volal a úpěl k Hospodinu. Pomoc byla ve skutečnosti velice snadná - jen o ní vědět. Stačilo do vody hodit dřevo, které hořkost neutralizovalo a voda se dala pít. Boží lid se tak naučil, že každá bezvýchodná situace má řešení. Nikdy se nesmíme vzdávat a ztrácet hlavu. Kolikrát už nám Pán Bůh ukázal cestu a pomohl tam, kde se nám zdálo, že žádné cesty a pomoci není. Všechno to hořké může zesládnout, budeme-li hledat sílu a pomoc u Boha. Dokonce i tam, kde je objektivně vzato už všechno ztraceno. Vždyť dřevo Kristova kříže do sebe vtáhlo všechnu hořkost a bídu našich životů a přineslo nám sladkost smíření s Bohem a naději zmrtevýchvstání. Vždycky, když v životě narazíme na překážku, kterou neumíme zdolat, hledejme u Boha radu a pomoc. Bůh nás nenechá bez odpovědi.

Pak se dostali do Elim. Bylo tam 12 pramenů a 70 palem (*Exodus 15:27*). Jinými slovy v Elim bylo všechno. Voda, jídlo i bezpečí. Lid se tam utábořil. Myslíte, že se jim ještě chtělo jít dál? Myslíte, že se jim

ještě chtělo někam putovat? Nač jim byla zaslíbená země, když v Elim jim nic nescházelo? Mojžíš musel použít veškeré své výmluvnosti, aby se lid znovu zvedl a pokračoval v cestě.

Je to vždycky veliká Boží milost, když smíme uprostřed těžkostí, ještě dřív než jsme u cíle, prožít chvíle bezpečí a radosti. Bůh nám dává prožít okamžiky štěstí, kdy nám nic nechybí. Ale pak je třeba se zase zvednout a jít dál. Ten příběh nám říká, že uprostřed svého života nejsme nikdy u cíle. Stále musíme opouštět dosažené jistoty a začínat znovu. Je to těžké ale potřebné. Neboť Bůh má pro nás vždycky ještě něco lepšího. Přesně ve smyslu textu z Bible z IKorinským 2,9:

IK2,9 Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co na lidskou mysl ani nevstoupilo, připravil Bůh těm, kteří jej milují a následují. "O čem že je to psáno? O nebeské vlasti!

Žd9,16 Ale oni toužili po lepší vlasti, po vlasti nebeské. Proto sám Bůh se nestydí nazývat se jejich Bohem. Vždyť jim připravil své město. O jakém že městě je řeč? O budoucím!

Zj 21,2-6 A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: "Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude - neboť co bylo, pomínulo." Ten, který seděl na trůnu, řekl: "Hle, všechno tvořím nové." A řekl: "Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá." A dodal: "Již se vyplnila. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramene vody živé.

Četli jsme, že Izraelci dokonce začali vzpomínat, jak dobře jim bylo v Egyptě a začali litovat, že vůbec někam vyšli. Je zvláštní, jak krátkou má člověk paměť, když se mu do něčeho nechce. Ale právě v tom, je síla víry a naděje, která se upíná k Bohu, že se nedrží křečovitě toho, co má, ale dovede to opustit a jít kupředu, do neznáma. Neboť naše jistota není v tom, co máme a umíme, ani v tom, co jsme již dokázali, ale v Bohu, který své dary dává znovu a znovu. Naše jistota je v Boží věrnosti. V Boží lásce, která dovede být nová a čerstvá každého jitra.

Právě tomu chtěl Hospodin naučit Izrael, když mu dal chléb z nebe. Četli jsme, že manu nebylo třeba ale ani možno sbírat do zásoby, protože padala každé ráno čerstvá a nikomu přes noc nevydržela. Byla to zkouška lásky a důvěry. Každý z nás myslí na to, jak by se zajistil. Naším ideálem je, nebýt na nikom závislí. Nikoho nepotřebovat. Když se nám urodí, raději zbouráme staré stodoly a postavíme nové, jako ten boháč, o němž vyprávěl Pán Ježíš, který si pak řekl: Teď mám všechno a nikoho nepotřebuji. Ani lidí ani Pána Boha.

Není chyba, když má člověk něco našetřeno na horší časy. Vždyť i Josef v Egyptě sedm let shromažďoval úrodu pro dny hladu. Chyba však je, když se člověk tím, co má, chce zbavit své závislosti na Pánu Bohu a zodpovědnosti k druhým lidem. Je zlé, když se má člověk tak dobře, že už se ani nepotřebuje modlit. A to se nám upřímně řečeno stává velice často. Jak často lidé říkají, že nevědí, za co se modlit. Příliš spoléháme na svou vlastní chytrost a úspěšnost a nedovedeme si přiznat svou krátkozrakost a často i vyloženou hloupost.

Na poušti by se nám to stát nemohlo. Tam všechno, co si člověk nasbíral do zásoby, všechno, co zapřel před svými bližními, aby se o to s nimi nemusel rozdělit, druhý den, zčervivělo a zapáchalo. Tak to ale nakonec dopadne se vším, co si sobecky necháváme pro sebe. Většinou to už nikdy nepoužijeme a je nám to k ničemu. Kolik věci člověk za život shromáždí a většinu z nich nakonec ani nepoužije. Kolik toho nakonec vyhodíme, kolik času zbytečně promarníme, kolik peněz ztratí svou hodnotu, kolik nevyužitých možností se už nikdy nevrátí. Cožpak je moudré schovávat si to, co máme sobecky pro sebe? Místo abychom tím druhým sloužili a spolehnuli se, že Bůh, který se o nás věrně staral včera i dnes, bude stejně štědrý a laskavý i zítra a pozítří. Což nemá pravdu slovo z knihy Přísloví: „Pouštěj chléb svůj po vodě, neboť po mnohých dnech najdeš jej?“

Zkusme se to dnes naučit spolu s Izraelci. Chce to odvalu. Chce to víru. Chce to být s Bohem o samotě a doufat v jeho milosrdenství. Ne, to není pasivita. Chléb z nebe - „Manu“ bylo třeba každý den sbírat. Nenapadala do kotlíků sama. A pak bylo třeba se o ní spravedlivě rozdělit. A další den padala mana znovu. Zkusme uvěřit. Očekávat a sbírat. Modlit se a pracovat. Ne pro sebe, ale pro druhé. Vždyť: „Hledajíce blaho druhých nalézáme své vlastní. Usilujíce o spásu jiných svou vlastní získáváme.“ Mnoho lidí se opravdivosti těchto slov přesvědčilo. Mnohem více však je těch, kteří místo služby druhým zbořili své první stodoly a postavili druhé jen proto, aby se pro jejich vlastní potřebu do nich vešlo všechno, co nashromáždili. Z pohledu nebe je to čiré bláznovství. A Pán Ježíš na to říká: „Co prospěje člověku, kdyby celý svět získal, ale duši svou ztratil?“

Modlitba: Pane Ježíši Kriste! Děkujeme Ti, že u Tebe nacházíme pomoc a zastání v každé situaci svého života. Děkujeme ti, že nám dáváš prožít chvíle a situace, kdy si smíme uvědomit, že jsi naší jedinou nadějí a pomocí. Děkujeme ti, že nás vodiš po cestách, na nichž poznáváme, že nikoho jiného a lepšího než Tebe nemáme, protože tvá láska je věrná a stále nová.

Amen